

freds (Berg), som det let vil sees, netop et Tillæg til den nye Hærlov og tillige eventuelt til den nye Lov om Søværnet, idet det omhandler, hvorvidt Hæren eller Søværnet maa antage Frivillige eller ikke. Det er nu allerede i og for sig besynderligt i et Land, hvis hele Børnepligt er saaledes indrettet, at Frivilligheden er sat i Spidsen, at ville have Noget imod, at Hæren antager Frivillige, der vel at mærke ikke underholdes paa Statens Bekostning. Men det er endnu besynderligere, da der, som sagt, ikke foreligger Noget som helst, der berettiger dertil, idet de saa Frivillige, der ere antagne, ere ganske de samme Vilkaar udbærgivne som de udstrevne Soldater; de være Grever eller Baroner, det har Intet at sige, de ligge Alle paa Casernen, ere underkastede den samme Disciplin og den samme Behandling som de Udstrevne, kun at de ikke faae nogen Løn; det er den eneste Forskjel mellem dem og de Udstrevne. Skulde der ad den Vej udvikle sig en Misbrug, hvis det var tænkeligt, at Hærloven kunde misbruges, som det ærede Medlem (Berg) mindre smagfuldt udtrykte sig, til at nogle unge 14-aarige Mennesker gif med paa Fælleden, naar Soldaterne exercere, og legebe Tagfat med gamle Moders Misfæt — jeg veed isvrigt ikke, hvorfor det ærede Medlem anseer Moderen for at være saa gammel, naar Børnet er saa ungt —, naar der, siger jeg, blot foreligger et eneste Exempel paa Misbrug, saa kom med nye Bestemmelser, naar vi om 4 Aar skulle til at revidere Loven, men lad os ikke, naar vi revidere vore Love hvert 5te Aar, allerede efter eet Aars Forløb komme med Tillæg, naar der ikke er Spor af Grund dertil. Jeg ønsker kun, at man vil anføre et eneste Exempel for at vise, at der er Grund til at optage denne Bestemmelse, som den ærede Justitsminister og et Mindretal ønske skal udgaae. — Da der ved 2den Behandling blev vedtaget den Bestemmelse i § 3, at de der omhandlede Personer skulle blive staaende med en Vedtegning i Rullen, istedetfor at Lovudkastet foreslog, at de skulle udslettes, har det været nødvendigt at foretage en Redactionsforandring til § 10. — Forslagene under Nr. 6 og 8 ere stillede af Udvalgets Fleertal, og skulle være et Slags Erstatning

for, at det sidste Stykke af § 4 er kommet ind. Dette Forslag har en Ulempe, idet det hedder, at de der omhandlede unge Mennesker kunne udfkrives paa visse Betingelser, medens efter Hærloven alt udfkrevet Mandstab skal indkaldes til Uddannelse, og man kunde da sige, at Krigsministeren skulde tage dem Alle, og at han saaledes paa den Maade kunde faae mere Mandstab, end han støttede om. Vel staaer der tillige i Hærloven, at det er det udstrevne tjenestedygtige Mandstab, der skal indkaldes til Uddannelse, men „tjenestedygtig“ bruges her i Modsetning til Militairarbeidere, saa at Vægten maaskee ikke vilde blive lagt paa dette Ord. Forslaget kunde altsaa let føre til, at de Alle bleve indkaldte, og da de vare udstrevne, skulde Staten tillige lønne dem. Man har imidlertid meent, at Ministeren kunde komme ud derover ved at kassere dem, som han mener ikke fortrinlig egne sig til Officerer, altsaa stille Betingelserne høiere i Forhold til Antallet; det er isvrigt ikke meget sandsynligt, at Antallet vil blive meget stort. Forresten er jeg stillet saaledes, at jeg ikke med nogen særdeles Interesse omfatter dette Forslag. Den ærede Justitsminister har under Nr. 9 stillet et Forslag, som i Grunden dreier sig om det Samme som Forslaget under Nr. 8, kun at der her ikke er Tale om, at de skulle udfkrives, men kun om, at de foreløbigt skulle bedømmes og behandles og derefter, naturligtvis efter visse almindelige Regler kunne antages af Krigsministeren i et saa stort Antal, som han behøver. — I § 31 ville de Herrer erindre, at Slutningen blev forandret til det Modsatte af, hvad den havde indeholdt i det forelagte Lovudkast. I dette stod nemlig, saaledes som Justitsministeren nu har foreslaaet, at Ingen kunde uden Krigsbestyrelsens Tilladelse forfremmes til Befaren eller overføres i Svullen; men i det vedtagne Lovforslag staaer der netop, at Krigsbestyrelsens Tilladelse ikke udfordres dertil.

Rettelser.

Sp. 3979 Lin. 5 f. n.: „ansat“ l.: „titalt“